

РЕШЕНИЕ

№ 154

гр. София, 09.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав, в публично заседание на 05.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Павлов, като разгледа дело номер **6744** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 87 от Закона за убежището и бежанците(ЗУБ),вр с чл. 145, ал. 1 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на И. А. М., гражданин на И. срещу Решение № УП -126/15.07.2011г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ) към Министерски съвет.

Жалбоподателят твърди, че обжалваният акт е незаконосъобразен поради нарушение на административно производствените правила и поради липса на мотиви относно ситуацията в страната по произход. Излага съображения, че административният орган не е изследвал всички факти и обстоятелства от значение за личната му история, както и факта, че напоследък положението в И. е нестабилно,поради разразилите се в страната размирици. Моли съда да отмени решението със законните последици.

Ответната страна – интервюиращ орган при ДАБ – МС, редовно призован не изпраща представител, но депозира писмено становище, с което моли жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура счита, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно и изразява становище да бъде уважена жалбата в частта ѝ за предоставяне на хуманитарен статут.

Административен съд София град, I отделение, VII състав, като извърши съвкупна преценка на събраните по делото писмени доказателства и обсъди доводите на страните намира следното:

С последваща молба вх.№ 902/12.07.2011г. до Държавната агенция за бежанците

чужденецът И. А. М., гражданин на И., [дата на раждане] в [населено място], семейно положение – неженен, вероизповедание - сунит, етническа принадлежност – арабин, ЛНЧ [ЕГН] е поискал предоставяне на статут и закрила в РБ.

Изготвен е регистрационен лист на търсеция закрила рег.№ УП-3148/12.07.2011г., ведно с изготвена евродак дактилоскопна карта.

С покана от 12.07.2011г. чужденецът е поканен на интервю в ДАБ, РПЦ С. на 13.07.2011г. в 9.00 часа .

Съгласно протокол № УП3148 от 13.07.2011г. е проведено първоначално интервю с И. А. М., на което лицето заявява, че причината за търсената закрила в Б., е че в И. е заплашван от „Ал К.“, тъй като е работил като полицай.

Административното производство е приключило с издаването на обжалваното решение № УП-126/15.07.2011г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС в определения в закона срок.

В административния акт е посочено, че по отношение на жалбоподателя, не се установява причини за основателен страх от преследване в И. поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Формулиран е извод, че спрямо чужденеца не е установено да е упражнявано физическо насилие и да е бил обект на репресии, както и не са установени дискриминационни и други мерки, водещи до риск от преследване.

Според интервюиращият орган не се установява опасност при връщане на жалбоподателя в родината му, тъй като от изложеното от него не може да се направи предположение за бъдещ риск от тежко посегателство, като изтезание или нечовешко и унижително отнасяне, както и налагане на наказание в държавата му по произход. Във връзка с горното административният орган е установил липсата на условия за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ и на статут на бежанец по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което е приел, че молбата за закрила на И. А. М. следва да се отхвърли като явно неоснователна респ. е отказал да му предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

Административният акт е връчен на жалбоподателя на 19.07.2011 г., а жалбата до Административен съд София град е подадена чрез Държавната агенция за бежанците с вх. № УП-3148 от 22.07.2011 г.

В хода на съдебното производство са приети съдържащите се в административната преписка писмени доказателства.

При така установеното от фактическа страна настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 87 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да порвери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146. Следователно, съдът извършва преценка дали административният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила и материалния закон, в установената форма и дали е съобразен с целта на закона.

Оспореният административен акт, обаче, макар и в съответствие с административно-производствените правила, е издаден в нарушение на материалния

закон.

Съгласно чл. 58, ал. 7 от ЗУБ (в сила от 01.01.2008 г.) при получаване на молба за предоставяне на особена закрила компетентните органи задължително изискват писмено становище от Държавна агенция «Национална сигурност», което е изискано с писмо рег.№ УП3148 от 13.07.2011г.

Видно от писмо рег.№ Т-3238 от 14.07.2011г. Директора на Специализирана дирекция «Т» -ДАНС е заявил, че не възразява да бъде предоставена закрила на жалбодателя на територията на РБ.

Настоящият съдебен състав намира, че жалбата е неоснователна по изложените в нея съображения за материална незаконосъобразност на оспорения административен акт както по отношение на отхвърляне на молбата за предоставяне на хуманитарен статут, така и в частта му , с която е отказано признаване статут на бежанец. Решението е правилно,тъй като от данните по делото не се установява кандидатът да изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение или убеждение в И..

По делото е безспорно установено, че жалбоподателя И. А. М. е иракски гражданин, арабин по етническа принадлежност, [дата на раждане] в [населено място], по религия мюсюлманин - сунит, неженен. Във връзка с подадената от чужденеца молба за получаване на закрила по реда на ЗУБ с него е проведено интервю от длъжностно лице при ДАБ, в което М. е заявил, че причината за търсената закрила в Б. е, че се страхува да се завърне в И., тъй като като е работил като полицай и е преследван от „Ал К.“. В последващото интервю е заявил, че в страната по произход получавал заплахи затова, че е сунит и това налагало постоянното му местене , както и на неговото семейство от град на град.

Настоящата съдебна инстанция след проверка на доказателствата по делото и с оглед нормите на вътрешното и международно право, намира че решението на председателя на ДАБ е правилно и законосъобразно.

Безспорно е, че обстановката в И. е напрегната и динамична, ноторни са многобройните дела на лица, търсещи закрила от И. и съдебната практика по прилагане на чл. 9 от ЗУБ, във връзка с тълкуване и прилагане на чл. 15 от Директива 2004/38 /ЕО. Практиката на Върховния административен съд е приложима към ситуацията в И. към момента на постановяване на решение на СЕО по тълкуване на чл. 15, б. "в" посочената директива, за прилагане на чл. 9 от ЗУБ, както и чл. 15 от Директива 2004/38. За да продължи съдебната практика в същата посока, понастоящем от значение е определянето на ситуацията в И. като ситуация на вътрешен въоръжен конфликт, за каквато се отнася задължителното по силата на принципа на примата, тълкуване на нормата на чл. 15 от Директива 2004/38 ЕО.

Въпреки че молбата за закрила на И. М. е от юли 2011 г., при постановяване на настоящото решение следва да се отчете ситуацията в държавата по произход към настоящия момент, в каквато насока са и многобройните указания по прилагане на критериите за предоставяне на закрила, установени в Ж. конвенция за бежанците от 1951 г. Съобразно с това, всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. Сигурността на държавата по произход е динамично понятие и непрекъснато се променя, като доказателствата за действителното положение, от което да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални.От последните

данни за ситуацията в И., вкл. и от приложената по делото справка на Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и европейски бежански фонд” от 10.03.2011г., не може да се направи категоричен извод за наличие на вътрешен въоръжен конфликт по смисъла на чл. 9 от ЗУБ. Изхождайки от дефиницията на понятието „война”, съгласно международното право и съотносимостта му към положението в И., не може да става дума за наличие на война, а по скоро за частични въоръжени конфликти. Макар и нестабилна, страната не е в гражданска война, военните действия на обединените въоръжени сили са преустановени. Очевидно в случая на И. се наблюдават спорадични актове на насилие и вътрешни безпорядъци. Понастоящем в И. е постигнат значителен напредък в процеса на възстановяване на държавността. Осезаемо се засилва авторитетът и влиянието на правителството в Б.. Укрепват иракските сили за сигурност. Нанесени са съкрушителни удари по структурите на терористичните групировки в страната. Цялостната оценка на ситуацията в страната въз основа на общоприетите критерии и дефиниции не позволява тя да бъде определена като достигаща границите на въоръжен конфликт. От гледна точка на нормите на международното право И. не може да се разглежда като окупирана, нито може да се приеме, че в страната продължава действието на чуждестранно нахлуване, които два факта да водят до преследване на лица по една или повече от причините, изброени в Конвенцията от 1951 г. Установената липса на ситуация на вътрешен въоръжен конфликт в провинцията, от която идва жалбоподателят, сочи на неприложимост на разрешенията, дадени в решение С-465/2007 г. на СЕО по тълкуването на чл. 15, б. "в" от директива 2004/1983 ЕО, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Според цитираната разпоредба хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който е принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като тежки и лични заплахи за живота или личността му като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен конфликт.

Следва да се отбележи, че от данните в преписката не се установява И. А. мохамед да е бил лично обект на тежко посегателство, представляващо тежка и лична заплаха за живота и здравето в качеството му на гражданско лице в резултат на вътрешния въоръжен конфликт, с който държавата и нейните институции не са в състояние да се справят. Не е установено изискването на закона чужденецът да е получил тежка и лична заплаха за живота и сигурността си. Не са установени интервенция по причина на въоръжения конфликт в личната сфера на лицето, което да даде основание за самостоятелно прилагане на нормата на чл. 9 и предоставяне на хуманитарен статут, което преви и неоснователен доводът на жалбоподателя в този смисъл.

С оглед изложеното, Административен съд – София –град, I отделение, 7-ми състав, на основание чл. 172, ал. 2, във вр. с чл. 146, т. 4 от АПК и чл. 173, ал. 2 от АПК

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. А. М., гражданин на И. срещу Решение № УП -126/15.07.2011г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (ДАБ) към Министерски съвет.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: